

uden at komme i Uoverensstemmelse med sig selv undlade at sælge sin Varebeholdning i Haab om, at Priserne skal stige. Det er i Virkeligheden det, der er sket ved Sukkerordningen i 1920. Sukkerroedyrkerne er i høj Grad interesserede i dette Forhold. De har paa et Møde for 2 Maaneder siden, hvor en Embedsmand fra Afviklingsudvalget var til Stede, anmodet om at faa en Redegørelse over, hvorledes der er disponeret over Sukkerroehøsten fra sidste Aar; og skønt det er to Maaneder siden, har man fra Afviklingsudvalgets Side endnu ikke imødekommet dette Ønske. Jeg vil her henvende mig direkte til den højtærede Finansminister med Anmodning om, at han vil lægge et Pres paa sin Kollega, den højtærede Landbrugminister, for at Roedyrkerne kan faa denne Redegørelse tilstillet snarest muligt.

Der er ogsaa et andet Forhold, som medvirker til, at Sukkerroedyrkingen i Aar efterhaanden er kommet i Vanskeligheder. Jeg har allerede nævnt, at Udgifterne, der er forbundet med Dyrkingen, har været i stadig Stigning, og at Indtægterne ikke har kunnet holde Trit dermed, og navnlig i Aar har dette været Tilfældet i høj Grad. Endvidere ser det ud til, at Centnerudbyttet, som er det, hvorefter vi faar vor Betaling, bevæger sig i stadig nedadgaaende Retning pr. Td. Land eller ha. De danske Sukkerfabrikker opgør Centnerudbyttet saaledes: I 1918 268 Dobbeltcentner pr. ha, i 1919 257 og i 1920 220. For 1921 foreligger der heller ikke paa dette Punkt en endelig Opgørelse, fordi Roekampagnen ikke er færdig endnu. Hvad nu Aarsagen dertil kan være, er det vanskeligt at udtale nogen bestemt Mening om. Det er muligt, at der under Krigsaarene, hvor Kunstgødningen var dyr og Foderstofferne ikke til Stede i tilstrækkelig Mængde til stærk Fodring af Besætningerne, ikke har været tilført Jorden tilstrækkelig Kunstgødning eller anden Gødning. Endvidere kunde jeg tænke mig, at Frøkvaliteten kunde spille en vis Rolle, skønt det ikke er let at staa her og afgøre noget derom. Men for det sidste Aars Vedkommende har alle disse Ting spillet en Rolle i Forbindelse med Larveangreb paa en Mængde Sukkerroearaler og for enkelte Landbrugs Vedkommende Landarbejderstrejke, der bevirkede, at Udtyndingen ikke kunde foregaa til rette Tid. Alle disse Forhold taget som Helhed bevirker, at Udsigterne for en Fortsættelse af Sukkerroedyrkingen i dette Øjeblik ligger meget mørke. Min Partifælle, det ærede Medlem Hr Korsgaard, som forleden Dag

talte om de direkte Skattelovforslag, udkastede et Billede af, hvad man talte om, naar man kom sammen; Landmændene f. Eks talte om Æg, Bier, Honning o. s. v. Men det ærede Medlem Hr. Korsgaard kunde blot rejse ned til Lolland, Falster eller en anden Egn, hvor der dyrkes Sukkerroer, og det ærede Medlem vil da faa at se, at naar to Mænd der kommer sammen og for øvrigt ogsaa to Kvinder, saa taler de om Sukkerroer og ikke om Bier eller Honning, og ikke alene Landmændene gør det, men alle gør det, fordi alle er interesserede i, at der kommer en Løsning paa dette Spørgsmaal, saa vi kan fortsætte Sukkerproduktionen herhjemme. Men for at det kan ske, er der jo forskellige Faktorer, der skal bøje sig mod hinanden. Hvorvidt det kan lykkes, vil jo den Forhandling, som skal føres mellem disse Faktorer i de kommende Maaneder, vise. Jeg er ikke i Stand til at udtale noget bestemt derom endnu. Roedyrkerne er altid optraadt samfundsmæssigt i dette Spørgsmaal; derom kan der ikke diskuteres; jeg tror tværtimod, at der er almindelig Enighed paa dette Punkt; og jeg skulde kende Arbejderbefolkningen daarlige i de paagældende Egne, hvis ikke den var fuldt klar over, at den ogsaa paa visse Punkter indenfor rimelige Grænser maa resignere, for at det hele kan holdes i Gang. Jeg vilde ligeledes blive i allerhøjeste Grad skuffet, hvis jeg tog fejl i den Formodning, jeg har om, at de Kapitalinteresser, som ogsaa spiller ind i denne Forbindelse, vil resignere og bære deres Part af Byrden, for at vi kan komme over den foreliggende vanskelige Situation.

Sukkerroedyrkerne staa organiserede i Foreninger, og disse Foreninger har efterhaanden faaet en fastere Form; og da jeg for en Tid siden er valgt til Formand for de samvirkende Sukkerroedyrkerforeninger, vil jeg gerne her paa dette Sted fremsætte en enkelt Udtalelse. Den fremkommer i Anledning af, at for to Maaneder siden fremkom der fra et Møde i Stege et Referat, som gik ud i Landet og navnlig i Vestroenspressen blev udstyret med store, fede Overskrifter, at nu skulde Sukkerroedyrkerne være Protektionister, de skulde være Bindeleddet mellem Landbruget og Industrien, og det blev antydnet, at nu skulde der drives Politik af Sukkerroedyrkerforeningen. Jeg vil gerne fra dette Sted sige, at jeg opfatter Sukkerroedyrkerforeningerne som et nødvendigt Organ i den foreliggende Situation, og jeg betragter deres Opgave som værende den at forhandle med Sukkerfabrikkerne om Kontrakte. Hvis Roe-